

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XVIII. (XXXIV.) ÉVFOLYAM, 26 SZÁM, 2023. JÚLIUS 1.

300 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Ha elszabtuk,
hát elszabtuk?

FOTÓ: FORTEPAN 139090
HOFI GÉZA BÚÉK 1979

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Ha elszabtuk, hát elszabtuk?

A szocialista kor utánozhatatlan humoristája, Hofi Géza az úriszabók példáján tanította nekünk a politika nagy igazságát: „ha elszabtuk, hát elszabtuk, utólag már szabhatjuk.”

Lám, milyen a világ, három évtizeddel a rendszerváltás után megint halljuk a régi nótát. Na persze nem ilyen vulgáris szókimondással. Az ilyesfajta, őszinteséggel felérő nyíltság távol áll a politikai elittől. Szépen, cizelláltan, az egyszerű állampolgárok számára elérhetetlen nagypolitikai összefüggésekbe burkolva mondják ki, hogy a rendszerváltás nem úgy sikerült, mint ahogyan gondolták. Magyarán, elszabták!

Lázár János építési és közlekedési miniszter úr például meghirdette „a magyar alapanyag, magyar szaktudás, magyar munka és magyar profit” programot. Remek, öröm hallani! De rádöbbsent, hogy egyebek között speciel nincs magyar cementgyár. Cementet persze gyártanak, de azok nem magyarok. Miniszter úr sajnálatos módon itt megállt. Ha nem áll meg, ujjal kellett volna mutogatnia rendszerváltó elődeire, akik eladták a magyar cementipart. Most már azt is tudjuk, hogy a piaci értékük 30-50 százalékaért.

Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter úr magyar hadipart gründol, de ő se meri kimondani, hogy volt egyszer magyar hadiipar. A szocializmus idején húsz hadipari termelést végző vállalat volt, 30 ezer embernek adtak munkát. A termékeik háromnegyede exportra ment. Miért is kellett szétverni? Csak nem azért, mert a szocializmus szülte őket?

Nagy István agrárminiszter úr büszkén hirdeti, hogy a magyar föld akár húsz millió ember ellátására is képes. Ehhez persze minimum az kellene, hogy legyenek magyar cukorgyárak és a kiskereskedelem magyar kézben legyen. De nem így van, és ezért megint csak azt kell mondanunk, hogy amit a rendszerváltók elszabtak, azt utólag már szabhatjuk.

A rendszerváltást lehetett volna jobban csinálni. Nagyjából ez mai elit üzenete a rendszerváltóknak. Uraim, sántít ez az üzenet! Az urak egy része akkor is a politikában volt, és pontosan tudják, hogy a rendszerváltást importáltuk.

A nyugat, az USA és Németország műve, amihez felhasználták a magyar ellenzéki erőket, az MDF-től kezdve az SZDSZ-en át a Fideszig. Az amerikaiak voltak azok, akik Grósz Károly, majd Németh Miklós kormányával

„lekártázták” a hatalomátadást, vagy ahogyan akkor hívták, a békés rendszerváltást.

A rendszerváltóknak úgy kellett a külföldi támogatás, mint egy falat kenyér. Nyilván tudták, hogy a hatalomra jutásért, az új elit biztonságért fizetni kell. A külföldi segítségnek ára van. Milliárdosnak lenni, tovább gazdagodni és végre uralkodni, úgy tűnik, hogy bármit megért nekik. Senki sem gondolt akkor nemzetre, hazára, népre, a hatalomba akartak jutni. Nem számított az ár, kerül, amibe kerül!

A rendszerváltó elit a magyar mezőgazdasággal, a magyar nemzeti iparral, a magyar piaccal, a magyar gazdasági és politikai függetlenség részleges eladásával és feladásával fizetett.

A felelősöket név szerint lehet tudni. Önök is ismerik őket. Itt éltek, itt élnek közöttünk. Négyévente a választásokon nem egy párt, és nem kettő előhozakodik az ötlettel, hogy itt az ideje az „elszámoltatásnak”. A radikálisabbja igyekszik eladni magát, mint a „rendszerváltás áldozatainak védelmezőjét.” Aztán minden marad a régiben. Három évtized alatt senkit sem számoltattak el, senkit sem vontak felelősségre.

De ne is várjuk! Ne legyünk naivak! Ez a kapitalizmus! A rendszerváltók a dolgozó nép hatalma helyett a tőke, a pénz, a gazdagok hatalmát akarták és meg is csinálták. A mai utódok sohasem fogják megkérdőjelezni elődeik tetteit. Ha nincs rendszerváltás, akkor ma nincs se Fidesz-kormány, se liberális ellenzék. Ilyen egyszerű!

De vajon tényleg végleg elszabtuk? Nem lehet változtatni? A Munkáspárt mindig is úgy gondolta, hogy lehetne, sőt kellene! Őszintén ki kellene mondani, hogy a szocializmusban nem volt minden rossz. Szóhoz kellene engedni azokat is, akik értéket látnak a múltban.

Ha valami még maradt a múltból, ne romboljuk le! A szocializmus egészségügyi rendszerének maradványai nélkül a kormány alighanem belebukott volna a covidba. Nagy hiba a rendszer teljes piacosítása. Az ingyenes oktatási rendszer is sokkal több tehetséget adott a hazának, mint a mai pénzorientált rendszer. Nem járunk jól, ha az oktatást átadjuk a piacnak.

És még valami! Tudjuk, hogy a tőkés rendszerben nem lehet társadalmi igazságot teremteni, mert a hatalom a pénzeseké. De a mostani háborús világban nem marad meg a belső béke, ha a gazdagok nem osztanak a terhekben. Vegyék komolyan, amit a Munkáspárt hirdet: adóztassák meg a milliárdosokat!

Oroszország: nem lesz polgárháború

Egyetlen nap leforgása alatt Oroszországban majdnem kitört a polgárháború, majdnem elindult Oroszország a teljes káosz és a széthullás felé. Június 24-én reggel még úgy tűnt, hogy Jevgenyij Prigozsin magánserege a Don melletti Rosztov elfoglalása után meg sem áll Moszkváig. A nap folyamán aggasztó hírek érkeztek az előrenyomulásukról. Igaz, érkeztek hírek arról is, hogy sem az orosz lakosság, sem az orosz hadsereg katonái nem állnak a lázadók mellé. Estére kiderült, hogy Putyin orosz elnök egyetértésével Lukasenko belarusz elnök közvetítő szerepet vállalt. Lukasenko meggyőzte a lázadók vezérét, hogy az akciójuk eleve kudarcra van ítélve. Ne döntsék Oroszországot pusztulásba! Megállapodtak, hogy Prigozsin Belaruszban

menedékjogot kap, és nem esik bántódásuk a lázadásban résztvevő csapatoknak sem. A magánsereg azon katonái, akik nem vettek részt a lázadásban, csatlakozhatnak az orosz hadsereghez, a többiek mehetnek isten hírével. Az egynapos konfliktus véget érni látszik.

Ukrajna: orosz és belarusz könyvek betiltva!

Zelenszkij elnök csütörtökön bejelentette, hogy aláírta azt a törvényt, amely tiltja az orosz és belarusz kiadói termékek ukrajnai importját és forgalmazását. Hova is jutna a modern, európai Ukrajna, ha polgárai orosz, netán belarusz könyveket olvasnának? Következő lépés lehet a magyar könyvek betiltása és egy szép nagy könyvégetés a Majdan téren.

Amerika uralma helyett kölcsönösen előnyös együttműködést!

Amerika úgy képzei a nemzetközi szabályokat, hogy neki mindent szabad, a többiek pedig alkalmazkodjanak Amerikához! Ez az út nem járható! – hangsúlyozza a kínai sajtó. Nem Kína szállít fegyvereket Oroszországnak, hanem Amerika és a nyugat tömi fegyverrel az ukránokat. Abba kell hagyni, és elindulni a béke felé.

Európai Unió: Ausztria nem fizet

Ausztria elutasítja az Európai Bizottság kérését és nem hajlandó még több pénzt küldeni az EU-nak – szögezte le Karl Nehammer osztrák kancellár az Ö1 osztrák műsorszolgáltatónak adott péntek reggeli interjújában. Szép lassan, de omladoznak az EU falai. Jó jel, hogy az osztrákoknak már van bátorságuk visszazólni. Rendre kellene utasítani Ursula mamát és csapatát. Nem ők Európa! Európa mi vagyunk!

Csodálatos vagy, Enikő!

Május 6-án mutatta be a budapesti Játékszín William Somerset Maugham regényéből készült színdarabot, a „Csodálatos vagy, Júlia!” címmel. Minden egyes előadás teltházas. Garantált a vastaps. Sokan jönnek, sokan szeretnék látni. No, nem csak Maugham darabját, ami azért elég közismert, de a címszereplőt, Júliát, azaz Eszenyi Enikőt. A liberálisok kegyetlen módon elűzték a művésznőt a Vígszínházból, kiközösítették, meg akarták törni. Eszenyi Enikő nagyon nagy művész, fényévnyi távolság választja el a kultúra liberális gyilkosaitól. Érte érdemes elmenni a darabra, érte el kell menni!

V4-vezérkari főnöki találkozó: mi folyik a hátunk mögött?

Idén első ízben, június 20-21-én tartották a Visegrádi Négyek vezérkarfőnökei találkozóját Pozsonyban – közölte a HM. Azt elfelejtették közölni, hogy ott volt az ukrán vezérkari főnök és Rob Bauer tengernagy, a NATO Katonai Bizottságának elnöke is. A négyből hárman háborút akarnak, és csak egy, a magyar akar békét. Mégis közös kommunikét írtak alá, amit a HM szintén nem kötött az orunkra. Emberek, ébresztő! Mi folyik a hátunk mögött?

Ne dőlj be Márki-Zaynak, megint átver!

Megalakult a Mindenki Magyarországa Néppárt Márki-Zay Péter hódmezővásárhelyi polgármester vezetésével. Kijelentették, hogy ők a „rendszer ellenzéke”. Ez persze nem igaz. Ma egy rendszer van, és az a kapitalizmus, ennek pedig egy ellenzéke van a Munkáspárt. Márki-Zay Péter a liberális ellenzék része, nem a kapitalizmus ellen lép fel, hanem Orbánt akarja leváltani. Semmi újat nem kínál, csak megpróbálja magát eladni a szegények pártjaként. Ne dőljünk be neki!

Elég volt Karácsony rémtetteiből! Fogjunk össze ellene!

Karácsony Gergely pökhendi levelet küldött a miniszterelnöknek. A „budapestiek” nevében „sarcpolitikával” vádolja a kormányt, továbbra is kilitlja a személyautókat a Lánchídról és egyéb aljasságokkal fenyeget. Ébredjünk, normális budapestiek! Karácsony tönkreteszi a városunkat, értelmetlen háborúba visz bennünket a kormány ellen. Elég volt! Le vele! Fogjunk össze ellene!

Megújult a Kádár-sír előtti pad

Kádár János elhunytának közelgő 34. évfordulója alkalmából a Munkáspárt munkatársai a temető engedélyével felújították a sír előtti padot. Az elmúlt évtizedekben sok látogató pihent meg itt, visszaemlékezve Kádár Jánosra és a szocializmus évtizedeire. A tervezést és a kivitelezést Kovács István, az Országos Elnökség tagja végezte, és Nagy István, a pártközpont munkatársa volt segítségére. Köszönjük a munkájukat!

Milyennek képzeljük ma a jövő társadalmát?

Megtartotta idei második ülését a Szabó Ervin Akadémia. Legutóbb Marxszal folytattunk beszélgetést, ma Leninnek tehetjük fel kérdéseinket – mondta bevezetőjében Thürmer Gyula. Meg kell tanulnunk értelmezni a XIX.-XX. századi marxista-leninista gondolatokat, és a marxista módszert követve a mai konkrét helyzet mai konkrét elemzésével kell következtetéseket levonnunk.

Miért érdekes ma Lenin? A 20. században élt, a modern kapitalizmusban. Sikeresen hatalomra juttatta a bolsevik pártot. Megteremtette a létező szocializmus működésének kereteit. Világos stratégiát adott a kapitalizmushoz való viszonyról. Ezek olyan tapasztalatok, amelyekből mi is tanulhatunk.

Az ülésen élénk eszmecsere folyt a szocializmus tulajdonságairól, a magyar szocializmus tapasztalatairól, és arról is, hogy milyennek képzeljük ma a jövő társadalmát.

Tatabányára készül a Munkáspárt

Július 22-én Tatabányán folytatódik a Munkáspárt békeakciója. Reggel 8 órától a városi piacon osztogatjuk a párt röplapjait. 10 órától a Fő tér, az Árpád Hotel és a Főposta közötti téren kerül sor Békegyűlésre. Az előadó ezúttal is Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke. Holbik Márton Komárom-Esztergom Vármegyei elnök és csapata várja a párt minden tagját.

Szoros együttműködésben a Kínai Kommunista Párttal

Éppen két esztendeje, 2021 júliusában került sor a Kínai Kommunista Párt és a világ kommunista pártjainak online világtalálkozására. A rendezvényen részt vett a Munkáspárt küldöttsége is. A két párt közötti kapcsolatok azóta is töretlenül fejlődnek.

Mit adott a szocializmus – mit vett el a kapitalizmus? Döntsd el, melyik jobb neked!

Kádár János halálának 34. évfordulójáról emlékezünk meg a hét végén. Kádárra és a szocializmusra gondolunk. Összevetjük mai életünket a kádári idősakkal, és többnyire azt mondjuk: Kádár idején jobban éltünk, mint ma.

A szocializmus többet és jobbat adott a többségnek, mint a mai rendszer. A szocializmus az emberek életéről szólt, a mai tőkés világ a pénzről, a tőke hatalmáról, a bármi áron való gazdagodásról, az öncélú fogyasztásról szól.

Ezt mi, az idősebbek értjük. Akkor születünk, akkor éltünk, és megtapasztaltuk a mai kapitalizmust is. De vajon mások értik-e, tudják-e?

A fiatalabb nemzedékek nem látták a szocializmust, a kádári időszakot. A médiában, az iskolában hazudnak nekik, rossznak, bűnösnek, elvetendőnek állítják be azt a kort.

Segítsünk nekik! Mondjuk el, amit mi tudunk a szocialista korról! Mondjuk el, hogy szerintünk mit adott a szocializmus az embereknek és mit vett el a kapitalizmus az emberektől! Idézzük fel a rendszerváltás emberi oldalát, az embereket érő veszteségeket, a családok ezreit és tízezreit érintő tragédiákat!

Bízunk benne, hogy a több információ segít abban, hogy a fiatalabb nemzedékek ne üljenek fel a média-manipulációnak, ne vegyék természetesnek, normálisnak azt, ami ma van. Ne higgyék el, hogy nem lehet változtatni! Győzzük meg őket, hogy lehet és kell is!

Elvették tőlünk a gyárakat, a bankokat, a tulajdont

Ma minden magántulajdonban van, és elképzelni is nehéz olyan világot, ahol minden a miénk, az embereké. Minden a miénk, de nem külön-külön, hanem együttesen, a társadalomé.

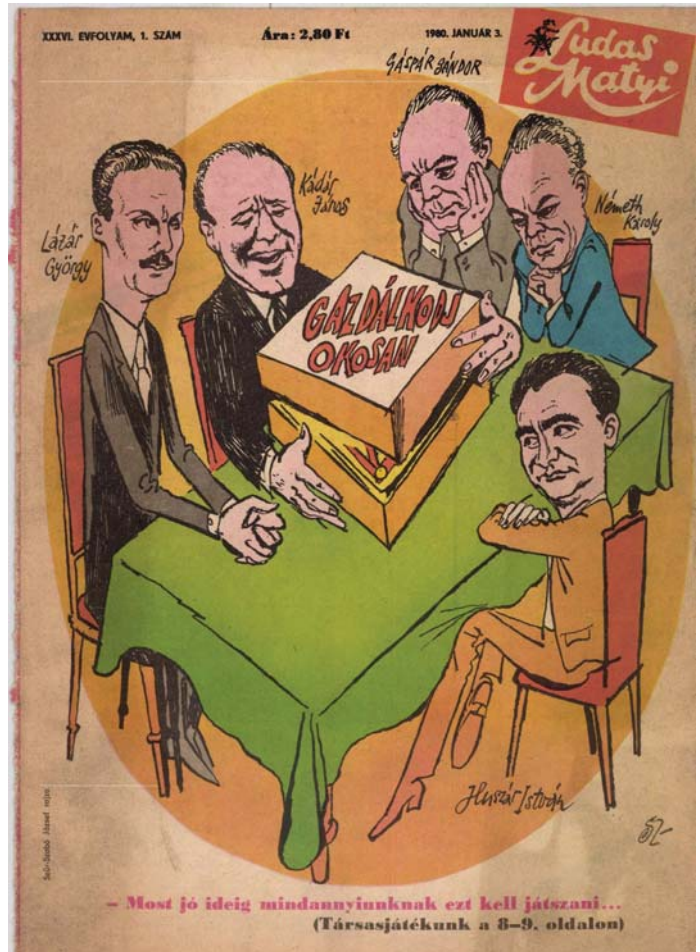
1989 előtt a szocializmus éppen ilyen világot jelentett. Akkor is volt magántulajdon, voltak dolgok, amelyek csak egyes embereké, családoké voltak, és nem mindenkié. Lehetett saját lakásunk, kocsink, hétvégi telkünk, vidéki házunk, még földünk és kis műhelyünk is lehetett.

De nem lehetett egyéni, azaz magántulajdonban a Ganz-MÁVAG, a Csepel Művek, a Május 1 Ruhagyár, a MÁV és általában a gazdaság nagy egységei. Senki sem vehette meg az OTP-t vagy az Állami Biztosítót.

Voltak fogorvosok, akik magánrendelőt tartottak fent, de a kórházat, a kerületi rendelőt senki sem vehette meg. Az egészségügy mindenkié volt, a társadalomé.

Magántanár a szocializmusban is volt, de senki sem vehetett egyetemet, de még egy iskolát sem. Az oktatás minden embert szolgált, az oktatás az állam feladata volt.

A közös tulajdon azt jelentette, hogy közösen dolgozunk benne, mindenki hozzáteszi azt, amit tud, amire képessége van. A munka eredményét pedig elosztjuk. Mindenki annyit kap, amennyit munkája alapján megérdemel.

A LUDAS MATYI CÍMLAPJÁN KÁDÁR JÁNOS ÉS AZ ORSZÁG MÁS VEZETŐI

Jó lett volna, ha mindenki annyit kap, amennyit akar. De ehhez nem voltunk elég gazdagok. Ha többet akarunk, többet és jobban kell termelni.

1945-ig Magyarországon is minden magántulajdonban volt. A gyáros, a bankár, a földesúr döntötte el, hogy kinek mi jár, mekkora a fizetése. A haszon zömét a tulajdonos kapta. Gyárosból, bankárból, földesúrból nyilván kevesebb volt, mint munkásból, parasztból, tanárból, mérnökből, munkanélküliből. A kisebbségnek jutott minden, a többségnek csak a morzsák.

A szocializmus, mint láttuk, ezen változtatott. A többségé lett a tulajdon, következésképpen ő osztotta el a munka eredményét. A régi kisebbségnek ez nem tetszett. Vagy elment az országból, vagy itt maradt, és várta, hogy egyszer megfordul a világ.

A szocializmus alapelve volt, hogy mindenkinek élnie kell. A kapitalizmus elve más: érvényesüljön az egyén, ne törődj másokkal! A szocializmus tisztességes életet biztosított mindenkinek, de nem engedte, hogy milliomosok, milliárdosok legyenek. Csányi Sándor lehetett jól kereső OTP-igazgató, de nem vehette meg az OTP-t és nem lehetett milliárdos. Voltak, akik nem elégedtek meg azzal, amit a szocializmus adott. Milliárdosok akartak lenni. Ők voltak azok, akik mindent megtettek azért, hogy a szocializmus megbukjon és jöjjön a kapitalizmus, azaz az ő világuk.

A rendszerváltás 1990-ben azt jelentette, hogy elvették tőlünk, a társadalomtól a közös tulajdont és egyes emberek magántulajdonába adták, vagyis privatizálták.

Rendszerváltás: elsikkasztott ország

A rendszerváltókat csak egy dolog érdekelte: minél előbb minden kerüljön magántulajdonba. Egymás után adták el a gyárakat. A külföldiek szívesen vettek meg mindent, amiből gyorsan pénzt lehetett csinálni. Külföldieké lettek a sörgyárak, az élelmiszergyárak, a cukorgyárak, de még a beton- és téglagyárak is. Jól jártak, nagy pénzekre tettek szert. Mi pedig rosszul jártunk, mert még ma is mindent tőlük veszünk, és annyiért vesszük, amennyit nem szégyellnek kérni.

A privatizáció tönkretette a nemzeti ipart. Eltűntek a klasszikus nagyüzemek, az Ikarus, a Rába, eltűnt a magyar hadipar. Szétzúzták a magyar könnyűipart, olyan üzemeket, mint a Május 1 Ruhagyár, a Szegedi Ruhagyár, a VOR férfiruhagyár és sok minden más.

Senki sem törődött azzal, hogy nem csak gyárakat rombolnak le, hanem egész szakmákat tesznek tönkre. Így jutottunk oda, hogy manapság nincs varrónő, nincs cipész, nem találni villanyszerelőt, gázszerelőt. Az építőipar is eleinte idegen munkásokkal indult újra, mert a rendszerváltás a magyar építőipari szakmát is agyonverte.

Gyárak, egész iparágak megszüntetése családok tízezreit tette tönkre. Százerek váltak egyik percről a másikká munkanélkülivé. Sokan közülük sohasem találtak vissza a munka világába, ahogyan a mai tőkés világban mondják. Az utcára kerültek, hajléktalanok lettek vagy kínzó fizikai és szellemi betegségekkel kórházba kerültek.

Ők voltak a rendszerváltás vesztesei. Emberek, akiket belekényszerítettek a tőkés világba, segítség és támogatás nélkül kitétték őket a kapitalizmus ordas törvényeinek.

A rendszerváltók elsikkasztották Magyarországot. Olyan veszteségeket okoztak a magyar népnek, amelyhez csak a második világháborúban elszenvedett veszteség mérhető. Emberi tragédiákat indítottak el, amelyeknek még ma sincs végük. A Munkáspárt minden évben emlékezik a rendszerváltás áldozataira, akik vádlóként élnek közöttünk vagy emlékezetünkben.

Elvették a munkához való jogot és a biztos munkát

Ha összevetjük a szocialista kor és a mai Magyarország alkotmányát, rögtön megértjük a szocializmus és a kapitalizmus közötti egetverő különbséget.

A szocializmus alkotmánya kimondta: „mindenkinek joga van a munkához”. A mai tőkés Magyarország alaptörvénye szerint mindenkinek joga van „a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához.” Ugye, világos a különbség?

A szocializmusban a munka kötelező volt, és az állam ehhez megteremtette a feltételeket. Gyárakat épített, munkahelyeket teremtett. Nem csak az volt a fontos, hogy az emberek pénzt keressenek. Az is fontos volt, hogy az emberek megtalálják helyüket a társadalomban és mindenki érezze, hogy biztonságban van.

KÁDÁR JÁNOS, A NYOMDA-, A PAPÍRIPAR ÉS A SAJTÓ DOLGOZÓI SZAKSZERVEZETÉNEK KÖZPONTI VEZETŐSÉGÉNEK ÜLÉSÉN, 1962-BEN. FORTEPAN / SZÉKELY TAMÁS

Ma nem kötelező dolgozni, az állam nem törődik azzal, hogy miből élsz. Az emberek nincsenek biztonságban. A kormány szerint dolgozhat mindenki, aki dolgozni akar, de ez sem teljesen igaz. A társadalom egy része, a vidéken élők közül sokan kimaradnak a mai fejlődésből, a kormány nem képes folyamatosan megoldani a lemaradók felzárkóztatását.

Az elmúlt harminc évben láttunk már óriási munkanélküliséget. Ma azt látjuk, hogy a kormány a külföldi autógyárakra, hadipari üzemekre építi a gazdaságot, és átmenetileg szinte mindenkinek van munkája. De milyen az a gazdaság, amely a külföldi tőkére van utalva?

Bármi megtörténhet. Az EU megharagszik Magyarországra és távozásra kényszeríti a német cégeket, maga az EU is összeomolhat, és a nyugati tőkének már nem lesz érdeke itt maradni, akkor elkerülhetetlen a magyar gazdaság válsága, a tömeges munkanélküliség, a létbizonytalanság.

Régen biztos fizetést kaptunk, ma meg kell küzdeni a bérért

A szocializmusban nem kellett a bérért harcolni. A munkáért járt a fizetés, hiszen a társadalom volt a közös tulajdonos. Az állam gondoskodott a bérek rendszeres kifizetéséről és a bérek emeléséről.

A szocializmus azt jelentette, hogy az emberek mindig egy kicsivel jobban éltek. Biztosak voltak abban, hogy holnap nem lesz rosszabb. A biztonságérzés tette lehetővé, hogy könnyebben alapítsanak családot és vállaljanak gyermeket.

Az 1980-as évekre eljutottunk oda, hogy a szó neves értelmében szinte mindenki kispolgári életet élt. Ez annyit tett, hogy volt biztos jövedelmük. Volt lakásuk, lehet, hogy panelházban, de önálló saját lakás. Volt autójuk, lehet, hogy Trabant, de autó, ami kényelmet és mobilitást biztosított. Volt hétfégi telkük, ahol hétfégén pihenhettek. A családokban megjelentek a könyvek, és nem volt gond étterembe járni. A magyar családok soha korábban nem voltak anyagilag olyan erősek, mint a szocializmus utolsó évtizedeiben.

A rendszerváltás éppen ezt a jó értelemben vett kispolgári létet vette el az emberektől. Az embereket egymás után érték a csapások, de eleinte képesek voltak túlélni. A szoci-

alizmus során felhalmozott tartalékokból még sokáig tellett.

Eleinte lemondtak az étterembe járásról, elfelejtették a színházat, sőt a mozit is. Az idős szülők a városi lakásból kiköltöztek a hétvégi házba, hogy a gyerekeiknek legyen hol lakniuk. Keveset vagy semmit se költöttek ruhára. Aztán már nem jutott fogorvosra, nem jutott pihenésre, és ezzel rohamosan romlott az emberek, a nemzet egészségi állapota.

A kapitalizmus nem akarja mindenkinek jólétet. A kapitalizmus középosztályt épít, őt támogatja, az ő érdekében hoz törvényeket. A középosztály elfogadja a multimilliárdosok uralmát, magáénak érzi a kapitalizmust, és nem engedi felemelkedni az alsóbb rétegeket.

A kapitalizmusban a bér csak látszólag járandóság. A bérért mindig meg kell küzdeni. A tőkés érdeke, hogy a dolgozó a lehető legkisebb bérért a lehető legtöbb ideig dolgozzon. A dolgozó érdeke, hogy a lehető legrövidebb ideig dolgozzon és a lehető legtöbb bért kapja.

A bér mindig a tőkés tulajdonos és a tőkével nem rendelkező dolgozó közötti harc eredménye. Ha a dolgozó erős, többet tud kiharcolni, ha gyenge, akkor a tőkés akarata érvényesül.

A szocializmus megvalósította a nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás régi munkásmozgalmi követelését. Ma az EU-ban az átlagos hivatalos heti munkaidő 48 óra, de kiszolgáltatottságuk miatt sokan kénytelenek több állást vállalni. Magyarországon sokan dolgoznak napi 12-16 órát, beleértve a szombatot és a vasárnapot is, egyszerűen azért, mert nincs más választásuk, féltik a munkahelyüket.

Közös teherviselés helyett a nép húzza az ígát

El tudnak képzelni olyan országot, ahol nem kell adót fizetni? A szocialista Magyarország ilyen volt. A személyi jövedelemadót a legvégén vezették be, amikor az ország már elindult a kapitalizmus felé.

Az állam osztotta el a közös tulajdonon megtermelt javakat. Félretette azt, ami az ország működéséhez, a gazdaság újratermeléséhez és a közfunkciók, köztük az oktatás, az egészségügy fenntartásához kellett. A többi képezte a dolgozó fizetését. Az államnak nem kellett adókkal lefölözni a jövedelmeket.

Az árak stabilak voltak, különösen az alapvető termékek terén. Az árképzés célja nem az volt, hogy minél nagyobb profit legyen. Az árak fedezni kellett az önköltséget, az értékesítés költségeit, a járulékos kiadásokat. A szocializmusban nem volt öncélú reklám, így ilyen költségek nem terhelték az árat.

A kapitalizmus alapelve a tőke profitja, minél nagyobb profit, minél nagyobb gazdagodás. A tőkés törvények ezért engedik, sőt ösztönzik a gazdagodást. A bért nem az állam szabályozza, hanem a tőkés annak a harcnak a keretében, ami a tőkés és a munkavállaló között folyik.

A kapitalizmusban az árak csak töredéke a termelési önköltség. Hozzá jönnek az óriási reklámköltségek, a minél nagyobb profit betervezése.

**BALATONFÜREDI BM-ÜDÜLŐ
FORTEPAN/MAGYAR RENDŐR**

A tőkés adórendszer többszörösen lefölözi a jövedelmeket. Lefölözi a személyi jövedelemadóval, majd a fogyasztási adókkal.

1996 és 2010 között több más országhoz hasonlóan többkulcsos volt, így minél magasabb volt valakinek a jövedelme, a bevétel annál nagyobb százalékát kellett adóként befizetni. Az sem volt tökéletes, de némileg igazságosabb volt.

Az Orbán-kormány bevezette azt a rendszert, hogy mindenki azonos mértékű személyi jövedelemadót fizet, a szegény is, a gazdag is. Magyarországon 2011. január 1-je óta egykulcsos szja-rendszer van érvényben, amit előbb 16, majd 2016-tól 15 százalékban határoztak meg.

A tőkésállam a legnagyobb összeget a társadalombiztosítási járulékokból, az általános forgalmi adóból és a személyi jövedelemadóból veszi be. Arányait tekintve tehát a dolgozó ember, a nép fizeti meg az ország költségeinek nagy részét.

A milliárdosokra pedig nem hajlandóak kivetni sem vagyoadót, sem magas jövedelemadót. A Munkáspárt többször követelte egyszeri vagyoadó bevezetését és a progresszív személyi jövedelemadót. A tőkés kormányok nem akarják, hogy a gazdagok fizessenek.

A tőkés állam kapzsi és élősködő. A tőkés állam a lakosság pénzéből tartja el az egyre nagyobb politikai apparátust. 2023-ban egyetlen parlamenti képviselő sem keresett kevesebbet havi 1,5 milliónál. A tisztséget viselő képviselők fizetése a 3 milliót is meghaladhatja.

A miniszterelnök 5,7 milliót visz haza havonta, de nem ő kapja az államban a legtöbbet. 2023-ban a Nemzeti Bank elnöke, az Állami Számvevőszék elnöke közel 7 milliót kap. Ebből igazán ki lehet jönni. És akkor még nem beszéltünk az állami vállalatok, a MÁV, a Posta vezetőinek sokmilliós fizetéséről. Valójában nincs olyan munka, amiért ennyi pénzt érdemes fizetni.

A tehetség számított, nem a pénz, ma a pénz dönt

Egy társadalmi rendszert az minősít, hogy a társadalom mekkora hányada jut tanuláshoz, művelődéshez, kulturális felemelkedéshez.

1945 előtt, a kapitalista Magyarországon mindenki elvégezhetette az elemi iskolát, de a továbbtanulás már a tehetősebbek osztályrésze volt.

1948 után a szocializmus új elvet vezetett be: tanulhasson mindenki és minél több tehetséget kapjon az ország! Ennek érdekében ingyenes volt az oktatás. A legszegényebb családok gyerekeinek tanulását más eszközökkel is segítette.

A szocializmusban a könyv olcsó volt. Kisebb-nagyobb házikönyvtárat lényegében mindenki megengedhetett magának. A munkahelyeken hitelbe lehetett könyvet vásárolni, és a fizetésnapon rendezni a számlát.

A kapitalizmus nem a társadalom egészét akarja taníttatni, hanem csak az elitet. 16 éves korig kötelező iskolába járni. Az átlag tudjon írni, olvasni, valamilyen munkát találni és elfogyasztani mindazt, amit a tőkés ipar rázúdít. Az elit gyermekei elitiskolába járnak, és az ország vezetésére készülnek.

Az oktatásért bizonyos szint felett már fizetni kell, de a tanulás járulékos költségei – albérlet, könyv, számítógép, különóra – is óriásiak.

Ma a könyv árucikk lett, a legolcsóbb könyv is több ezerbe kerül. Mivel a könyv is áru lett, nem a minőség a fontos, hanem a bevétel. A boltokat ezért árasztja el a kulturális szemét.

Az egészséged nem a pénztől függött

A szocializmus célja az volt, hogy az állampolgárok egészségesek, képzettek, munkaképesek legyenek. Az állam a társadalom közös érdekének tekintette ezt, így az egészségügy teljes egészében állami feladat volt.

A szocializmus ingyenessé, így mindenki számára hozzáférhetővé tette az **egészségügyet**. A gyógyszerárak is elviselhetőek voltak.

A kapitalizmusban az egészségügyet is bekapcsolták a piaci folyamatokba. A rendszerváltás után azonnal megindult az egészségügy fokozatos privatizációja. Korábban a körzeti orvosok állami alkalmazottak voltak. A rendszerváltás után a körzeti orvos magánvállalkozóként megvehette a praxisát.

Magánkézbe kerültek a gyógyszertárak, majd a műveseállomások. Idővel megjelentek a laboratóriumi szolgáltatásokat kínáló magánvállalkozások.

A Gyurcsány-kormány kísérletet tett a kórházak és rendelők teljes privatizálására. Ha sikerül, a külföldnek adták volna el az egészségügyet. De nem sikerült! Ez jelentős mértékben annak köszönhető, hogy a Munkáspárt népszavazást kezdeményezett a kórházak eladása ellen.

A Gyurcsány-kormány nem tudta privatizálni a kórházakat, a rendelőket, de rövid ideig élt a 300 forintos vizitdíj.

Az Orbán-kormány más taktikát választott. Nem adja el az állami egészségügyet, de nem költ eleget rá. Ugyanakkor ösztönzi a magán egészségügyet és így átnyomja az embereket a magánellátásba.

2022-re 56 ezer fős műtéti várólista alakult ki a magyar egészségügyben, ami a 2019-es érték duplája. Ma a magyarok kétharmada igénybe vesz magánegészségügyi ellátást, mert erre kényszerül.

Az árak szárnyalnak. Egy egyszerűbb nőgyógyászati beavatkozás 34-40 ezer forint, belgyógyászati

KÁDÁR JÁNOS A SKÁLA ÁRUHÁZBAN
DEMJÁN SÁNDORRAL

konzultáció 34-40 ezer, de még egy vér-vizeletvizsgálat is 18-20 ezer.

Biztos nyugdíj emberi feltételek mellett

A nyugdíj ma magától értetődő, de messze nem mindig volt az. 1945 előtt nagy dolognak számított, ha valakinek nyugdíjas állása volt. A postás, a vasutas, a katona könnyebb öregkorra számíthatott. A munkás legfeljebb önbiztosításra rendezkedhetett be, a parasztság még arra sem. 1945 előtt a lakosság 6-8 százaléka volt jogosult nyugdíjra.

A szocializmus először a történelemben **nyugdíjat** adott a társadalom legszélesebb rétegeinek, beleértve a parasztságot is. 55 éves kortól mehettek nyugdíjba a nők, 60 éves kortól a férfiak. Az állam biztosan garantálta a nyugdíjokat. A szocialista rendszer, amely a társadalmi tulajdonra épült, biztosította ehhez a gazdasági feltételeket.

A kapitalizmus az állami nyugdíjat olyan költségnek tekinti, amely terheli a tőke profitját. Ha nem kellene nyugdíjat fizetni, nagyobb lenne a tőke profitja.

A rendszerváltás után felemelték a nyugdíjkorhatárt 65 évre, hogy minél később és minél kevesebbet kelljen fizetni.

A másik nagy trükk, amit a tőke alkalmazott, a dolgozók bejelentésének elmulasztása vagy minimálbéren történő bejelentése. A dolgozó eleinte úgy érezte, hogy jól jár, mert több pénzt kapott kézhez. A nyugdíjkorhatár elérésekor azonban rádöbben, hogy vagy nem jár neki nyugdíj, vagy olyan kicsi, amiből nem lehet megélni.

A szocializmusban az állam garantálhatta a nyugdíjokat, mivel a gazdaság társadalmi tulajdonban volt. A kapitalizmusban az állam nem tudja garantálni, mert a gazdaság magántulajdonban van.

Demokrácia és diktatúra

A rendszerváltás jelszava a demokrácia volt. Elhittették az emberekkel, hogy az, ami van a szocializmusban, az diktatúra, és demok-

rácia csak a kapitalizmusban van. Meggyőzték az embereket, hogy a polgári demokrácia az igazi demokrácia, ez van közelebb az emberekhez, és nem az, ami a szocializmusban volt. Bemesélték, hogy demokrácia akkor van, ha több párt közül lehet választani, ha egy tisztségre több jelölt van, ha a parlamentben és az önkormányzatokban nem „laikusok”, azaz egyszerű dolgozó emberek ülnek, hanem profi politikusok, ha a munkahelyeken tilos politizálni, ha a bírák, rendőrök, katonák és még sok mindenki más nem lehet politikai párt tagja.

Az állami hatalom, a demokrácia diktatúrát jelent a szocializmusban is, a kapitalizmusban is. De amíg a szocialista rendszerben ez a többség, a dolgozók diktatúrája a kisebbség felett, addig a kapitalizmus a demokrácia a vagyonos kisebbség diktatúráját jelenti a többség felett.

A szocialista Magyarországon egypártrendszer volt, az MSZMP volt az egyetlen párt. Ez a párt vállalta magára, hogy kifejezi a társadalom különböző rétegeinek érdekeit. Az MSZMP támaszkodott a társadalmi szervezetek, szakszervezetek véleményére. Ily módon a politikája a többség érdekeit fejezte ki.

A mai tőkés rendszerben sok párt van, de mindegyik párt a tőkéstársadalom valamelyik rétegét képviseli és nem a többségét. Mindenki a többségre hivatkozik, de a gyakorlatban a saját támogatóinak, saját barátainak érdekeit érvényesíti.

A dolgozó tömegek érdekeit alapvetően a Munkáspárt fejezi ki. A Munkáspárt magyarázza el, hogy a tőke sok mindent adhat a dolgozóknak, de az alapvető helyzet sohasem változik. Mindig a tőkés lesz felül, és a dolgozó alul.

Ha gyökeres változást akarunk, a dolgozó többség javára ezt meg kell fordítani. A tőke ezt tudja, ezért minden eszközzel akadályozza, hogy a Munkáspárt parlamenti párt legyen.

Nép képviselők helyett hivatásos politikusok

A szocializmusban a választásokon a Hazafias Népfront indított jelölteket, választókerületként egyet. A jelölt kiválasztásánál azonban nagyon sok mindenkit megkérdeztek, a munkatársait, a lakótársait, mérlegelték politikai és emberi értékeit. Hiba természetesen ilyenkor is történhetett.

Ma a jelölteket a pártok választják ki, a szélesebb közösségeknek ebbe semmilyen beleszólásuk sincs. A jelölt a pártok jelöltje, és nem az embereké. A kiválasztásnál nem a valóságos értékei számítanak, hanem az, hogy mennyire képes manipulálni, befolyásolni a választókat.

A szocializmus alkotmánya szerint „A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.” A mostani polgári demokratikus rend alaptörvénye mást mond: „A közhatalom forrása a nép. A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja.”

Vagyis a szocializmusban a népé a hatalom, a kapitalizmusban csak forrása, azaz hivatkozni lehet a népre. Mindkét rendszerben a nép képviselői útján dönt, de a szocializmusban

**SZAKSZERVEZETI ÜDÜLŐ MÁTRAHÁZÁN
A SZOCIALIZMUSBAN**

a közvetlen beleszólás általános, a mostani rendszerben csak kivételes.

A szocializmusban a képviselők nem hivatásos politikusok voltak, hanem munkások, parasztok, tanárok, írók, állami alkalmazottak, röviden, dolgozó emberek, akik ismerték a saját környezetük életét. Nem szakadtak el a mindennapi élettől, hiszen minden nap az emberek között dolgoztak. Nem kaptak külön fizetést, legfeljebb utazási kedvezményt, költségtérítést.

A kapitalizmusban a képviselő függetlenített, hivatásos. Nem űzi korábbi foglalkozását, nem él a választói között, jelentős fizetést kap. Anyagilag és emberileg elszakad az emberektől. A képviselők többsége számára nincs visszaút az eredeti szakmájába, ezért mindent megtesz azért, hogy képviselő maradjon vagy négy év alatt annyi pénzt gyűjtsön össze, amiből később megélhet. Ez a korrupció forrása.

A szocializmusban a képviselőjelöltek kiválasztásánál figyelembe vették a munkahelyi kollektíva véleményét. Olyat javasoltak képviselőnek, aki élvezte a közvetlen környezete bizalmát. A kapitalizmusban senki sem kérdezi meg a munkahelyi kollektívákat.

Szakszervezetek tegnap és ma

A szocializmusban egy szakszervezeti tömörülés volt, a Szakszervezetek Országos Tanácsa (SZOT), amely egyesítette az ágazati szakszervezeteket.

A szakszervezeteknek mintegy négy és fél millió tagjuk volt, a munkavállalók abszolút többsége szervezett dolgozó volt.

A szocializmus idején a szakszervezetek széles joggal és lehetőségekkel rendelkeztek. A SZOT vezetői helyet kaptak az ország legfelsőbb vezetésében. Az üzemekben működött az üzemi négyesög, azaz az igazgató, az MSZMP-titkár, a szakszervezeti vezető és az ifjúsági szervezet vezetőjének közös intézménye. Közösén döntöttek a dolgozókat érintő kérdésekről.

A szakszervezetek feleltek a dolgozók pihenéséért és üdültetéséért. Ehhez óriási vagyonnal, üdülőkkel, szállodákkal rendelkeztek. A dolgozók kedvezményes beutalókkal vehették igénybe. A családok üdülése nem volt probléma.

A rendszerváltók célja az volt, hogy a dolgozói osztályokat megfosszák érdekvédelmi és politikai fegy-

vereiktől. Ennek jegyében érték el az MSZMP felosztását és a párt kitiltását a munkahelyekről.

A rendszerváltók abban voltak érdekeltek, hogy a dolgozóktól elvegyék a szakszervezeteket, az érdekvédelem erős fegyverét. Az egységes szakszervezeti mozgalmat szétverték, és politikai irányultságú konföderációk jöttek létre.

A szakszervezetek jogait megnyirbálták. Az Orbán-kormányok idején hozott törvények számos ágazatban szinte lehetetlenné teszik a sztrájkot.

A szakszervezetek vagyonát elvették. A szakszervezeti vezetőket számos helyen megvették és a tőke szolgálatába álltak. A szakszervezetek szervezettsége drasztikusan csökkent. Ma nem több, mint a munkavállalók 8-9 százaléka.

Béke háborúk helyett

A szocializmus viszonylag hosszú **békés időszakokat** biztosított, korlátok közé szorította a kapitalizmus agresszivitását. Európában több mint negyven éven át nem volt háború.

A szocializmus a természeténél fogva nem akar háborút. A szocializmus fejlődésének nem feltétele a terjeszkedés és az ezzel járó háború.

A kapitalizmus törvénye a profit szakadatlan növelése. Ehhez új piacok kellene, az új piacok megszerzése pedig konfliktusokkal, háborúkkal jár.

Magyarország VSZ-tagságának voltak előnyei, és voltak hátrányai. Ráadásul ezek az előnyök és hátrányok nem is mindig együtt jelentkeztek. Hála a szövetségi rendszernek, Magyarországot 1945-90 között senki sem támadta meg. A katonai kiadásaink, ha nem is voltak alacsonyok, de – különösen 1956 után – magasak sem. Nem tankra költött az ország vezetése, hanem egy elfogadható életszínvonalat próbált fenntartani.

Igaz, cserébe elfogadta az ország vezetése, hogy szovjet csapatok állomásozzanak az országban. Nem volt jó az sem, hogy 1968-ban a Magyar Néphadseregnek is részt kellett vennie a Csehszlovákia területén folytatott hadműveletekben. Nem volt jó, hogy az ország területén a közvélemény tudta nélkül szovjet atomfegyvert tartottak. Nem volt jó, hogy a szovjet külpolitikai érdekek következményeit mi is negatívan éreztük. Jó példa erre Afganisztán.

Magyarország 1999 márciusában lett a NATO tagja. A belépésnek nem volt köze az ország biztonságához. Magyarországot senki sem fenyegette.

Az új elit a NATO-ban külső garanciát látott hatalma biztosításához. Ez a szempont egyébként minden rendszerváltás utáni kormány döntő érve a NATO-hoz való ragaszkodásban. E mögött egy nagyon is létező tény áll: 1949, a NATO létrehozása óta egyetlen NATO-tagállamban sem volt szocialista forradalom, seholy sem döntötték meg a tőke, a pénz uralmát. Kell ennél több?

A NATO-csatlakozásnak ára volt, és ezt árat a mai napig fizetjük. A NATO két héttel a csatlakozásunk után lerohanta Jugoszláviát. A háborúhoz felhasználta a magyar területet, légteret, közutakat és vasutakat.

ANTALL JÓZSEF 1991-BEN ALÁÍRJA A VARSÓI SZERZŐDÉS FELMONDÁSÁRÓL SZÓLÓ EGYEZMÉNYT

2001-től Magyarország részese volt a NATO Afganisztán elleni háborújának.

Ma a NATO közvetlen összeütközésbe került Oroszországgal. Nincs rá garancia, hogy Magyarország nem sodródik a háborúba. Azt sem lehet biztosra venni, hogy a háború nem válik atomháborúvá.

A NATO követelésére az 1990-es években a trianoni szint alá csökkentették a magyar hadsereget. A hadsereg létszámát az 1989-es 155 ezerről 1995-re 89 ezer főre csökkentették. 2009-re levitték 29 ezerre. 2021-re lett 36 ezer. A sokat szidott trianoni békeszerződés katonai rendelkezései 35 ezer főben maximálták a magyar haderő létszámát. A végeredmény ismert. Egy kis létszámú, támadó eszközeitől megfosztott, „békefenntartásra” szakosodott őrző-védő kft.

Most fordított folyamat részesei vagyunk. A NATO követelésére a GDP 2 százalékára emelik a katonai kiadásokat. Folyik a hadsereg felfegyverzése nyugati fegyverekkel. Sok mindenre kellene a pénz, de arra nem adnak. Fő a fegyverkezés!

A rendszerváltás után gazdasági és katonai intézkedések következménye volt a magyar hadiipari termelés megszüntetése. 20 üzem 30 ezer embernek adott munkát. Most, miután teljesen lemeztelenítették Magyarországot, folyik a magyar haditermelés rohamos építése. A pénz nem számít!

A szocializmusban szinte biztosak voltunk a békében. A szocialista országok senkit sem akartak megtámadni és volt erejük megakadályozni az USA és szövetségesei támadását.

Ma szövetségeseink háborút akarnak, és könnyedén beleránthatnak a háborúba. Nincs eszközük a kivédésére.

Kádár Jánosra és a magyar szocializmusra emlékezünk. Nem mondtunk el mindent a szocializmusról, de egy dolog biztosan kiderült. A magyar szocializmus értünk, az emberekért volt, részesei, alakítói voltunk saját életünknek.

A kapitalizmus rabszolgává tesz bennünket. Sokat ígér, de nagyon keveset ad. Amit ad, azért drága árat fizetünk. A szabadságunkat, egyéniségünket, szuverén jövőnket, önmagunkat adjuk fel. Megéri?

Nem felejtjük! Nem engedjük elfelejteni!

A Munkáspárt minden év júliusában megemlékezik Kádár János halálának évfordulójáról. Emlékezünk és emlékeztetünk. A szocializmust idézzük fel, ami többet adott a dolgozó embereknek, mint bármilyen más rendszer.

